

Poltrones calentes a Bancaixa

Inesperadament Julio de Miguel ha anunciat que deixa la presidència de Bancaixa. Darrere de la renúncia s'endevina la mà d'Eduardo Zaplana, acostumat a disposar de les caixes valencianes a la seua voluntat i entestat, encara, a consumir la fusió entre aquesta entitat i la CAM.

Els capris d'Eduardo Zaplana són inescrutables. Tant que, de vegades, causen sorpreses majúscules. Aquest ha estat, sens dubte, el cas de la sobtada renúncia de Julio de Miguel, encara president de Bancaixa, a presentar-se a l'imminent procés de renovació de càrrecs de l'entitat d'estalvis valenciana. Fins fa quinze dies, tothom donava per segura la seua continuïtat. Més encara: un mes enrere l'interessat reconeixia públicament que li agradaria seguir. Què ha passat, doncs, perquè De Miguel, en l'acte de celebració del 125è aniversari de Bancaixa, el passat divendres 31 d'octubre, anunciara el seu adéu i desencadenara un considerable terratrèmol financer i polític? Efectivament, només Eduardo Zaplana té la resposta.

I és que a Zaplana mai li ha tremolat el pols a l'hora de controlar fèrriament les caixes d'estalvi: les valencianes, és clar. Mai, en aquest sentit, vol dir que han estat sempre al servei dels seus interessos polítics. A tall d'exemple, ha fet que participaren financerament en els seus projectes de capçalera, com Terra Mítica, i també que assumiren la responsabilitat de construir moltes dotacions públiques, quan no els tocara. És més, l'ara ministre de Treball no ha dubtat mai a sacrificar els presidents i directors generals de Bancaixa i la CAM —les dues grans caixes del País Valencià; la tercera en discòrdia és Caixa Ontinyent— quan no han caminat al ritme que li interessava. Sonats van ser els acomiadaments de José María Simó Nogués i d'Emili Tortosa com a president i direc-

tor general de Bancaixa, respectivament, adduint en el fons excuses polítiques per a desfer-se d'ells i així posar gent més sensible al seu model de caixes. De Miguel, si voleu, va ser el seu mascaró de proa, el substitut dels anteriorment proscrius, qui havia de fer més dòcil Bancaixa davant del poder per anar invertint on a l'aleshores Molt Honorable li venia de gust. Per exemple, a Terra Mítica.

Julio de Miguel, però, s'ha topat amb la voracitat sense límits de Zaplana, que mai en té prou, i ha acabat perdent la seua confiança, que al cap i a la fi és el que el sostenia. Això és almenys el que diuen, que darrerament feia més cas als tècnics de la caixa que als manaments del poder, que ja no estava per tapar-li la boca al ministre a cada minut, que Terra Mítica no era ja una prioritat i que, per això, no va acudir a l'última ampliació de capital del parc temàtic. Com tampoc no ho ha fet el Banc de València, també controlat accionarialment per Bancaixa. En resum, informacions mal o benintencionades que, a poc a poc, s'han anat publicant i que expliquen, en part, la seua retirada, la pèrdua de confiança per part del PP.

Julio de Miguel deixarà el càrrec a començament del 2004 i el seu substitut serà José Luis Olivas, l'efímer president de la Generalitat Valenciana i mà dreta de Zaplana en afers econòmics i, és clar, en caixes d'estalvis. Olivas ha estat el seu braç executor, qui les ha controlades plàcidament durant els darrers vuit anys. El president regional del PP, Eduardo Zaplana, ha manifestat que ningú com

Olivas podria gestionar millor el futur de la nau financera del país. En això, tal vegada té raó. Ningú com Olivas, pel seu intervencionisme, en deu saber tant. El ministre portaveu, per la seua part, no té por que l'acusen de polititzar institucions econòmiques tan sensibles com les caixes d'estalvi, encara que sap que al Govern central, del qual forma part, això no li agrada gens. És conscient del seu pes polític. Sap que, amb eleccions generals a la vista, li ho consentiran i que, finalment, se n'eixirà amb la seua, és a dir, situar Olivas al capdavant de Bancaixa; el que a curt termini comportarà una gestió menys contestatària que la ja dòcil de Julio de Miguel i, després, la més que probable fusió entre Bancaixa i la CAM.

El rumor fins i tot diu que Fernando García Checa, actual director general de Bancaixa, té els dies comptats, i que Domingo Parra, el conseller delegat del Banc de València, recollirà el seu testimoni per aquest motiu, per ser més consentidor amb el poder. I és que l'ascendència de Checa, i també la del seu equip, va matisar, segons diverses fonts, la condescendència primera de Julio de Miguel davant les ànsies de fusionar la CAM i Bancaixa. Aquest canvi d'opinió, en efecte, sembla que no ha agradat gens als dirigents del PP, com Zaplana i Olivas, que dissenyaren aquesta operació per crear un contrapès financer a La Caixa.

Més enllà de la politització que viuen les caixes d'estalvi, la retirada de Julio De Miguel ha fet saltar moltes suspicàcies. No en va, feia un temps que en els

Julio de Miguel no s'ha mostrat tan dòcil als desitjos de Zaplana com aquest esperava i ha acabat perdent la seua confiança. Ara haurà de deixar la presidència de Bancaixa.

ambients polítics tothom es preguntava pel futur d'Olivas. Cridava l'atenció el seu silenci, tan sospitosos com sucós. Hi ha qui ha apuntat que a Olivas, amb la presidència de Bancaixa, li han pagat

una bona canongia, un retir daurat. Hi ha qui, per contra, ho atribueix tot a la fusió de les caixes. Un moviment, d'altra banda, que a la seu de la CAM, a Alacant, veuen amb molta preocupació.

Finalment, hi ha qui assegura que Olivas té un protagonisme polític més simptomàtic del que sembla. D'un costat, perquè Zaplana n'ha eixit guanyant, ja que els seus interessos polítics, amb una Bancaixa més domesticada, queden intactes i reforçats. De l'altre costat, perquè Olivas, com que està pròxim a Rita Barberà i, per extensió, a Camps, equilibrarà la lluita latent entre Camps i Zaplana, molt a pesar d'aquest darrer. I per si no n'hi haguera prou, hi ha qui atribueix la jugada a la promesa pendent que Olivas hauria de retirar-se de la primera línia política, passades les autonòmiques.

Com diuen, les interpretacions, com els sabors, per a tots els gustos. Siga com siga, el PP valencià i, mentre ningú demostre el contrari, el seu president, Eduardo Zaplana, han sacrificat Julio de Miguel pel seu capritx, no pensant en les necessitats del sistema financer, sinó en la seua dinàmica de lluites internes pel poder. De moment, el procés de renovació està ben encarat per al PP. Esquerra Unida i el PSOE, temerosos a quedar-se sense cap quota, com ja va passar fa dos anys, han pactat la llista amb els populars. Una bona nova per a Olivas, que veu més clar quina serà la seua nova destinació: la presidència de Bancaixa i potser consumir la fusió amb la CAM.

Joan Colomer

Cines Babel
Cines Albatros

Cines Albatros

Señadores

de Bernardo Bertolucci

Si presentes aquesta butlleta tindràs el següent preu especial:

Si ets subscriptor d'EL TEMPS:
4€ de dilluns a dijous
i 4,40€ cap de setmana
(cal acompanyar justificant de pagament)

Si ets lector d'EL TEMPS:
4€ de dilluns a dijous

Vicente Sancho Tello, 10. VALÈNCIA

